

Regeringens proposition

1992/93: 42

om förstärkning av den grundläggande
högskoleutbildningen m.m.

Prop.
1992/93:42

Regeringen föreslår riksdagen att anta det förslagsom tagits upp i bifogade utdrag ur regeringsprotokollet den 12 november 1992.

På regeringens vägnar

Carl Bildt

Per Unckel

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås en förstärkning av den grundläggande högskoleutbildningen för budgetåret 1992/93.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 12 november 1992.

Närvarande: statsministern Bildt, ordförande, och statsråden B. Westerberg, Friggebo, Johansson, Laurén, Hörnlund, af Ugglas, Dinkelspiel, Thurdin, Hellsvik, Wibble, Björck, Davidsson, Könberg, Lundgren, Unckel, P. Westerberg, Ask

Föredragande: statsrådet Unckel

Proposition om förstärkning av den grundläggande högskoleutbildningen m.m.

Den grundläggande högskoleutbildningen m.m.

Det finns ett tydligt samband mellan ett lands utvecklingsmöjligheter och dess utbildningsnivå. Flera studier tyder på att investeringar i humankapitalet har en minst lika stor betydelse som fysiska investeringar.

Sverige satsar betydande resurser på utbildning. Det gäller särskilt den grundläggande utbildningen. Internationell statistik visar bl.a. att Sverige under slutet av 1980-talet hade, näst Luxemburg, den högsta kostnaden per elev i grund- och gymnasieskolan inom hela OECD-området.

Den högre utbildningen har emellertid under den senaste tioårsperioden inte prioriterats i lika hög grad. Enligt de mått som anger utbildningskostnadens andel av bruttonationalprodukten (BNP) ligger vårt lands insatser för högre utbildning lägre än t.ex. Danmark, Norge, England, Schweiz, Portugal, Holland, Luxemburg och Irland. Om hänsyn också tas till privata finansärer ligger vi också betydligt lägre än t.ex. Kanada och USA.

Sveriges situation i en internationell jämförelse blir ännu tydligare när det gäller längre akademiska utbildningar. En jämförelse med Sveriges viktigaste konkurrentländer ger följande bild. En relativt hög andel av ungdomsgrupperna följer kortare eftergymnasiala utbildningar i vårt land. Till utbildningar på universitetsnivå har Sverige emellertid bland den lägsta övergångsfrekvensen inom hela OECD-området. Detta har fått till följd att andelen per årskull som examineras från längre universitets- och högskoleutbildningar är lägre än i flertalet andra större industriländer.

Drygt 20 procent av samtliga sysselsatta på den svenska arbetsmarknaden har eftergymnasial utbildning (examen), men därav har endast omkring hälften en minst treårig utbildning. I andra länder med ungefär samma andel eftergymnasialt utbildade är andelen med längre ut-

bildning oftast högre. Så är t.ex. förhållandet i Tyskland och i de övriga nordiska länderna. Inom den svenska industrin är exempelvis andelen civilingenjörer betydligt lägre än i Tyskland.

Den högre utbildningens dimensionering i Sverige låg i stort sett konstant under hela 1980-talet. Följden av detta blev att andelen av ungdomskullarna som påbörjade en grundläggande högskoleutbildning låg kvar på en konstant nivå medan denna andel ökade i andra jämförbara industriländer.

Inkomstnivån för en universitetsutbildad i Sverige är härtill mer utjämnad i relation till de gymnasieutbildades inkomstnivå än vad fallet är i t.ex. Finland, Holland, England, USA m.fl. länder. Det har således ur inkomstsynpunkt blivit mindre lönsamt att satsa på längre utbildning i Sverige. Det har också bidragit till att hämma intresset att fullfölja en påbörjad universitetsutbildning.

För ett litet land som Sverige är en lägre andel akademiskt utbildade än i jämförbara länder oacceptabel. Snarare är det så att vårt land måste ha en högre bildningsnivå än andra länder för att, trots vårt storlekshandikapp, vara konkurrenskraftiga.

En utbyggnad av volymen högre utbildning är med denna bakgrund av avgörande betydelse. Den måste emellertid ske på ett sådant sätt att högt ställda kvalitetskrav, bl.a. ifråga om lärarkompetens, samtidigt kan uppfyllas.

I proposition 1992/93:1 har regeringen lagt fram förslag till ny högskolelag i vilken sambandet mellan forskning och utbildning skrivs in. En konsekvens av detta är att huvuddelen av all högskoleutbildning bör förmedlas av lärare som har doktorsexamen och egen erfarenhet av forskning.

Andelen disputerade lärare är för närvarande alltför låg för att tillgodose kvalitetskraven. I samband med anslagsframställningarna för treårsperioden 1992/93-1995/96 har universitet och högskolor tagit fram uppgifter som visar att totalt drygt hälften av lärarna (högskolelektorer och adjunkter) saknar doktorsexamen. Vid vissa högskolor är närmare 80 procent odisputerade. Denna brist på vetenskapligt kvalificerade lärare försinkar en nödvändig utbyggnad av den högre utbildningen.

De historiska försyndelserna är tydliga. De otillräckliga satsningarna för att stimulera till forskarutbildning, liksom den otillräckliga ekonomiska avkastningen av sådana studier begränsar i dag en angelägen snabb utbyggnad av den högre utbildningen.

Dagens problem sammanhänger med en rad faktorer. 1975 års högskolereform skapade ett linjesystem som påverkade möjligheterna till fördjupning negativt.

Otillräcklig kompensation för kostnadsökningar utanför universitetens och högskolornas kontroll innebar under det senaste decenniet att resurserna för grundutbildningen krympte. Samtidigt innebar framväxten av ny teknik, främst datorisering, att undervisningen inom många områden för att kunna hålla god internationell standard egentligen krävde resurstillskott.

Bristen på förståelse för den högre utbildningens grundläggande egenskaper och resursbristen har för många universitetslärare kommit att framstå som en nedvärdering av deras verksamhet. Brist på incitament har förstärkt problemen.

Sedan hösten 1991 har en väsentlig utbyggnad av den högre utbildningen skett. Utbyggnaden av den högre utbildningen ingår i ett program som syftar till en utökning av antalet nybörjarplatser med åtminstone 18 000 senast till år 1993/94.

Riksdagen beslutade våren 1991 om en utbyggnad om ca 5 000 platser från och med höstterminen 1991 och efter regeringens förslag i prop. 1991/92:25 ytterligare 2 000 platser från och med vårterminen 1992. Som en följd av förslagen i budgetpropositionen (prop. 1991/92:100 bil. 9, bet. 1991/92:UbU14, rskr. 1991/92:242) och i propositionen om lärarutbildning (1991/92:75, bet. UbU20, rskr. 282) tillkom ytterligare 3 000 platser från och med höstterminen 1992.

Dessutom tillkom genom beslut med anledning av kompletteringspropositionen (prop. 1991/92:150 bil I:6, bet. FiU30, rskr. 350) under våren 1992 ytterligare ca 1 800 platser för kurser i språk och för kompletterande förutbildning för vissa tekniska och matematisk-naturvetenskapliga utbildningar som en engångsinsats för budgetåret 1992/93.

Samtidigt stimuleras flera studenter att genomgå forskarutbildning. Regeringen har satt som mål att fördubbla antalet doktorsexamina till år 2000.

Genom de dimensioneringsbeslut som fattats under det senaste året har grunden lagts för att en större andel av ungdomskullarna skall kunna genomgå högre utbildning. Viktiga strukturella problem i utbudet av högre utbildning återstår emellertid att lösa, främst proportionen längre, akademisk utbildning i förhållande till övrig högskoleutbildning.

Vid en internationell jämförelse ligger, som nämnts, utbudet av längre utbildning klart under vad som föreligger i Sveriges viktigaste konkurrentländer.

Vidare måste åtgärder efterhand vidtas för att tillgodose ett ökande behov av fort- och vidareutbildning.

Det är i detta perspektiv som mina förslag till en såväl kvalitativ som kvantitativ förstärkning av den grundläggande högskoleutbildningen skall ses. Det faktum att dessa förslag framläggs i en extremt ogynnsam statsfinansiell situation belyser området strategiska betydelse. Hög kvalitet och en ökad andel av ungdomskullarna inom högre utbildning är nödvändigt för Sveriges framtida utveckling och internationella konkurrenskraft.

Kvaliteten i högre utbildning förstärks

I begreppet hög kvalitet ingår bl.a. att lärarna i den akademiska utbildningen skall ha vetenskaplig kompetens och pedagogisk skicklighet. Lokaler, utrustning och inredning måste hålla en godtagbar standard. Vid internationella jämförelser måste svensk högre utbildning stå sig väl i alla dessa avseenden.

Högskoleutredningen eller Grundbulten, som den också kommit att kallas, har haft till uppgift att se över den pedagogiska verksamheten inom högre utbildning. På grundval av bl.a. internationella jämförelser pekar utredningen i betänkandet (SOU 1992:1) Frihet, Ansvar, Kompetens på en rad brister inom grundutbildningen. För att avhjälpa bristerna föreslår utredningen insatser för pedagogisk utbildning av lärare och förstärkning av eftersatta områden som humaniora, samhällsvetenskap och juridik. Andelen forskarutbildade lärare måste utökas. Det bör dessutom bli vanligt att anlita externa examinatorer för att granska och bedöma den svenska akademiska utbildningen.

Som nämnts måste Sverige bygga ut särskilt längre akademiska utbildningar. Det måste dessutom ske snabbare än vad tillgången på vetenskapligt och pedagogiskt väl meriterade lärare egentligen medger.

De dimensioneringsökningar av högre utbildning som i dag är ofrånkomliga innebär att högskoleorganisationen utsätts för betydande påfrestningar. En förutsättning för den angelägna dimensioneringsökningen av den högre utbildningen är att de kvalitetsförstärkningar som jag nu föreslår kan genomföras. Mina förslag innebär följande

★ Ett program för att förbättra tillgången på forskarutbildade lärare introduceras.

Akademisk utbildning skall förmedlas av forskarutbildade lärare.

Den i särklass största gruppen odisputerade lärare återfinns självfallet bland högskoleadjunkterna, eftersom behörighetskravet för denna tjänst endast är genomgången grundläggande högskoleutbildning.

Men även ett betydande antal högskolelektorer saknar doktorsexamen. Det bör dock noteras att en viss del av tjänsterna finns på områden där det krävs andra meriter än doktorsexamen, t.ex. det konstnärliga området.

För att förbättra den otillräckliga tillgången på vetenskapligt meriterade lärare bör 75 miljoner kronor avsättas redan under innevarande budgetår och 100 miljoner kronor under vardera av de två följande budgetåren. Min beräkning för denna satsning utgår från att resurserna bör minskas med 25 miljoner kronor fr.o.m. budgetåret 1996/97.

★ Högskoleutredningens förslag om pedagogisk utbildning av universitetens och högskolornas lärare genomförs med början redan under läsåret 1992/93. Programmet löper under fyra år och dras fr.o.m. budgetåret 1996/97 ned till en lägre nivå. För detta ändamål har jag för budgetåret 1992/93 beräknat 20 miljoner kronor. För budgetåren 1993/94–1995/96 har jag beräknat att 50 miljoner kronor bör avsättas per år dvs. sammanlagt 170 miljoner kronor.

Universitet och högskolor har fått i uppdrag att redovisa program för att förbättra tillgången på forskarutbildade lärare och övriga kvalitetsförstärkande åtgärder, dvs. pedagogisk utbildning av lärare, externa examinatorer m.m. Dessa program bedömer jag vara ett helt nödvändigt underlag för fördelningsbeslut. Beslut om fördelningen av medlen för dessa ändamål bör fattas av regeringen när detta underlag föreligger. Genomförandet av respektive program kommer att följas noga.

Jag vill för riksdagens orientering helt kort beröra några av de frågeställningar jag förutser kommer att behandlas i dessa program.

De åtgärder som nu vidtas för att främja tillgången på vetenskapligt skolade lärare innebär bl.a. att ett antal redan aktiva, icke forskarutbildade lärare skall erbjudas tillfälle att genomgå sådan utbildning. I många fall kommer detta att innebära att en dimensioneringsökning av den grundläggande utbildningen måste ske samtidigt som lärartillgången åtminstone temporärt försämras, i och med att dessa lärare antingen reducerar sin arbetsinsats i undervisningen eller tillfälligt helt lämnar denna. De förstärkningar av resurser per capita som jag i det följande föreslår för vissa områden kommer vidare att efter hand öka efterfrågan på lärare. Vilka möjligheter som finns att balansera det bortfall som vidareutbildningen av vissa lärare innebär med extra insatser av övriga lärare respektive rekrytering av vikarier kan endast bedömas lokalt.

En annan aspekt på vidareutbildning av redan anställd personal som kräver lokal bedömning är vilka förutsättningar som faktiskt föreligger för varje individ.

Det förekommer t.ex. att en lärare sedan lång tid har varit antagen i forskarutbildningen, men varit passiv eller endast mycket marginellt engagerad. Frågan om vars och ens möjligheter att faktiskt genomföra forskarutbildningen, givet tillgång till studiestöd, måste bedömas lokalt och under medverkan av handledare.

En tredje aspekt vid fördelningen av insatser inom forskarutbildningen rör lärarekryteringen i ett ämnesperspektiv. Även här krävs lokala bedömningar till grund för fördelningsbeslut.

De särskilda insatser för forskarutbildning som jag nu förordar kommer att kunna ges formen av antingen utbildning inom ramen för befintlig tjänst eller genom någon av de befintliga, reguljära formerna för studiestöd, beroende på omständigheterna i det enskilda fallet. När studiestödet avser redan anställd personal bör resurserna normalt tilldelas respektive anställningsmyndighet. Forskarhandledning och kurser förutsätter jag äger rum i de former som redan finns etablerade, dvs. i de fall den avser personal anställd vid högskola utan egen forskarutbildning inom ramen för samarbete med något universitet eller högskola med fasta resurser för forskning. Jag förutser att de särskilda insatserna i dessa fall många gånger kommer att innebära en förstärkning och intensifiering av redan pågående verksamhet.

Förstärkningar av detta slag kommer inte bara att vara generellt kvalitetshöjande. De kommer även att ha positiva effekter på jämställdheten bland lärarna. Flertalet kvinnliga högskolelärare finns bland de lärare som saknar doktorsexamen. Stöd till högskolelärares forskarutbildning kommer således att kunna få särskild betydelse för de kvinnor som är verksamma inom universitet och högskolor.

Under senare år har intresset för pedagogisk utbildning och stöd för lärarnas vidareutveckling i detta avseende ökat avsevärt inom universitet och högskolor. Högskoleutredningens arbete har utan tvekan bidragit till detta. På många håll har viktiga initiativ tagits, genom skapandet

eller förstärkningen av lokala enheter med uppgift att ge stöd i utvecklingen av undervisningen. Åtskilliga positiva effekter kan efter hand förväntas, t.ex. kan dessa insatser medverka till att uppläggning och genomförande av undervisning bättre anpassas till de krav som ökad jämställdhet kan ställa. Jag finner det därför sannolikt att nödvändiga åtgärder ofta kan genomföras lokalt av respektive universitet och högskola. Det förefaller dock troligt att det i en del fall finns viktiga synergieffekter att vinna på samarbete mellan några enheter och att det även kan efordras nationella insatser inom väl avgränsade områden. Även i detta sammanhang har jag således kommit fram till att det krävs lokalt utarbetat underlag för regeringens slutliga ställningstagande om fördelningen av medlen.

★ Jag anser det vidare nödvändigt att tillföra främst humanistisk, samhällsvetenskaplig och juridisk utbildning sådana resurser att kvaliteten i dessa utbildningar kan säkras på god internationell nivå. Dessa utbildningar har länge varit allvarligt ekonomiskt eftersatta, vilket på många håll lett till svåra påfrestningar i grundutbildningen och risk för en lägre kvalitet än vad som är acceptabelt.

Ett ytterligare motiv till satsning på juridik är uppgiften att anpassa till EG:s regelverk. Detta kräver omläggning och internationalisering av grundutbildningen, vilket innebär en kvalitetshöjning. För per capita-förstärkningar beräknar jag 50 miljoner kronor för budgetåret 1992/93 för senare fördelning av regeringen. Jag beräknar en lika stor höjning för de två därpå följande åren, vilket innebär en nivåhöjning av resurserna för dessa områden med 150 miljoner kronor.

Dimensioneringen ökas

Under senare år har antalet sökande till universitet och högskolor ökat kraftigt. Särskilt dramatiskt har ökningen varit inför hösten 1992 då sökandetrycket steg med 15 procent för utbildningslinjer och med 40 procent för fristående kurser jämfört med året innan.

Viss del av förklaringen till denna ökning ligger givetvis i det akuta läget på arbetsmarknaden.

För att långsiktigt stärka Sveriges konkurrenskraft internationellt har som nämnts antalet platser inom den högre utbildningen successivt ökat sedan hösten 1991. Utöver vad riksdagen redan fattat beslut om är vissa ytterligare förstärkningar angelägna.

Regeringen beslutade den 20 augusti 1992 om en ökning av planeringsramarna för budgetåret 1992/93 med ca 4 000 platser i avvaktan på att förslag om ökade resurser skulle hinna föreläggas riksdagen. Motivet för detta var att undvika dröjsmål så att platstillskottet kunde tas i anspråk redan vid terminsstarten. Den närmare fördelningen framgår av bilaga. Det innebär att den planerade utbyggnaden av antalet platser inom den högre utbildningen till en del tidigareläggs. Huvuddelen av dessa platser avser fristående kurser – ca 3 100 platser – vilket också får användas för kompletterande förutbildning. Resterande antal platser dvs. ca 900 avser linjer. Regeringens ställningstagande grundade sig på en

dömning från universitet och högskolor av hur många extra platser man var beredd att ta emot höstterminen 1992.

Den samlade effekten av den nu redovisade utbyggnaden av antalet antagningsplatser innebär att antalet studenter i högre utbildning 1995 kan beräknas vara mellan 45 000–50 000 fler än våren 1991.

För att med förstärkt kvalitet möjliggöra för berörda universitet och högskolor att under budgetåret 1992/93 genomföra utbildning i enlighet med regeringens beslut om ytterligare 4 000 platser behövs 148 miljoner kronor inkl. lokalkostnader. Jag räknar med medel för ytterligare 4 000 platser även budgetåren 1993/94 och 1994/95.

Därutöver bör som en fortsatt tidigareläggning av den långsiktiga utbyggnaden ytterligare 2 000 nya högskoleplatser tillföras under våren 1993. Den allmänna bakgrunden till att detta förslag framlägges nu redovisas i proposition 1992/93:50 Om åtgärder för att stabilisera den svenska ekonomin (sid 3–9).

Universitet och högskolor har haft tillfälle att inkomma med förslag till hur denna dimensioneringsökning skall fördelas. Förslag har inkommit såväl rörande allmänna utbildningslinjer – bl.a. förskollära- och fritidspedagogutbildning – som fristående kurser. Med hänsyn till pågående beredning inför kommande planeringsperiod och de analyser av arbetsmarknadsutsikter m.m. som därvid sker har jag bedömt att huvudparten av de platser som nu skall fördelas bör avse fristående kurser utan att jag därvid vill binda den lokala nivån slutligt.

Platser bör fördelas till de universitet och högskolor som har högt sökandetryck och god beredskap att bygga ut sin utbildning. De minsta högskolorna – Halmstad, Karlskrona/Ronneby, Skövde och Trollhättan/Uddevalle – bör vardera tillföras ett antal platser för att nå upp till en omfattning på verksamheten med rimlig bredd i utbildningsutbudet.

Kostnaden för dessa 2 000 platser beräknas under våren 1993 till 33 miljoner kronor.

Regeringen överväger för närvarande behovet av att engångsvis beräkna medel motsvarande dessa platser för kommande budgetår inom ramen för det ordinarie budgetarbetet inför 1993 års budgetproposition.

Av praktiska skäl har jag beräknat alla medel under anslaget D 13. Lokala och individuella linjer samt fristående kurser. Medlen disponeras av universitet och högskolor för allmänna utbildningslinjer i den omfattning som erfordras med anledning av regeringens beslut om fördelning av antalet nybörjarplatser på linjen och för de planerade kvalitetsåtgärderna.

Studiestöd m.m.

Jag har tidigare föreslagit att ytterligare 2 000 platser skall tillföras högskolan under vårterminen 1993. För dessa platser och för de 4 000 platser som tillförts högskolan i enlighet med regeringens beslut har jag beräknat ytterligare 86 miljoner kronor för studiestöd.

Hemställan

Jag hemställer att regeringen föreslår riksdagen att

1. bemyndiga regeringen att besluta om fördelningen av tillkommande utbildningsplatser mellan universitet och högskolor,
2. till *Lokala och individuella linjer samt fristående kurser* på tilläggsbudget till statsbudgeten för budgetåret 1992/93 under åttonde huvudtiteln anvisa ett reservationsanslag på 251 000 000 kr,
3. till *Vissa särskilda utgifter för forskningsändamål* på tilläggsbudget till statsbudgeten för budgetåret 1992/93 under åttonde huvudtiteln anvisa ett reservationsanslag på 75 000 000 kr,
4. till *Studiemedel m.m.* på tilläggsbudget till statsbudgeten för budgetåret 1992/93 under åttonde huvudtiteln anvisa ett förslaganslag på 86 000 000 kr.

Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta de förslag som föredraganden har lagt fram.

Berörda universitet och högskolor
enligt sändlista

Förändring av universitetens och högskolornas
planeringsramar budgetåret 1992/93

Regeringen föreskriver att planeringsramarna för grundläggande utbildning inom universitet och högskolor budgetåret 1992/93 skall förändras enligt nedanstående sammanställning. För allmänna linjer anges antal nybörjarplatser och för lokala och individuella linjer samt fristående kurser (LIF) antalet årsstudieplatser. Av platserna under LIF får högst en tredjedel användas till kompletteringsutbildning.

Universitetet i Stockholm

Ekonomlinjen	+20
Juristlinjen	+35
Systemvetenskapliga linjen	+30
LIF	+415

Tekniska Högskolan i Stockholm

Civilingenjörslinjerna	+70
------------------------	-----

Karolinska Institutet

Tandläkarlinjen	+20
LIF	+90

Universitetet i Uppsala

Teknisk fysik-linjen	+30
Internationella ekonomlinjen	+5
Samhällsvetarlinjen	+20
Apotekarlinjen	+10
LIF	+(135 - 235)

Högskolan i Eskilstuna/Västerås

LIF	+60
-----	-----

Högskolan i Falun/Borlänge

LIF	+30
-----	-----

Högskolan i Gävle/Sandviken

LIF +30

Högskolan i Örebro

Idrottsläraryrket +15
LIF +90

Universitetet i Linköping

Ämnesläraryrket +20
LIF +180

Högskolan i Jönköping

LIF +30

Universitetet i Lund

Civilingenjörslinjerna +60
Driftingenjörslinjen +10
Psykologlinjen +5
Tandläraryrket +10
Grundskolläraryrket +25
Industri- och hantverksläraryrket +10
Musikläraryrket +12
Studie och yrkesorienteringslinjen +15
Vårdläraryrket +10
Ämnesläraryrket +20
Kyrkomusikerlinjen +2
Musikerlinjen +8
Påbyggnadsutbildning i musik +2
LIF +666

Högskolan i Halmstad

LIF +30

Högskolan i Kalmar

LIF +30

Högskolan i Karlskrona/Ronneby

LIF +30

Högskolan i Kristianstad

LIF +30

Högskolan i Växjö

Prop. 1992/93:42

Bilaga 1

LIF +120

Universitetet i Göteborg

Fiskevårdslinjen	+16
Matematisk-naturvetenskaplig linje	+14
Psykologlinjen	+10
Ekonomlinjen	+40
Internationella ekonomlinjen	+15
Juristlinjen	+30
Konservatorlinjen	+5
Kulturvetarlinjen	+30
Religionsvetenskapliga linjen	+20
LIF	+540

Chalmers Tekniska Högskola

Civilingenjörslinjerna +50

Högskolan i Borås

LIF +30

Högskolan i Karlstad

LIF +120

Högskolan i Skövde

LIF +30

Högskolan i Trollhättan/Uddevalla

LIF +30

Universitetet i Umeå

Matematisk-naturvetenskaplig linje	+10
Psykologlinjen	+10
Ekonomlinjen	+20
Ämneslärlinjen	+40
LIF	220

Högskolan i Luleå

Ekonomlinjen	+30
Systemvetenskapliga linjen	+30
LIF	+75

Högskolan i Sundsvall/Härnösand	
LIF	+75
Högskolan i Östersund	
LIF	+30
Sveriges Lantbruksuniversitet	
Linjeutbildning	+25
På regeringens vägnar	

Per Unckel

Madeleine Harby Samuelsson

Kopians överensstämmelse
med originalet intygas

Marie Ottinger

Kopia till

Finansdepartementet

Sändlista:

Prop. 1992/93:42

Bilaga 1

Universitetet i Stockholm (2)
Tekniska högskolan i Stockholm (2)
Karolinska institutet (2)
Universitetet i Uppsala (2)
Högskolan i Eskilstuna/Västerås (2)
Högskolan i Falun/Borlänge (2)
Högskolan i Gävle/Sandviken (2)
Högskolan i Örebro (2)
Universitetet i Linköping (2)
Högskolan i Jönköping (2)
Universitetet i Lund (2)
Högskolan i Halmstad (2)
Högskolan i Kalmar (2)
Högskolan i Karlskrona/Ronneby (2)
Högskolan i Kristianstad (2)
Högskolan i Växjö (2)
Universitetet i Göteborg (2)
Chalmers tekniska högskola (2)
Högskolan i Borås (2)
Högskolan i Karlstad (2)
Högskolan i Skövde (2)
Högskolan i Trollhättan/Uddevalla (2)
Universitetet i Umeå (2)
Högskolan i Luleå (2)
Högskolan i Sundsvall/Härnösand (2)
Högskolan i Östersund (2)
Sveriges Lantbruksuniversitet